

למה ממשיכים להחרים אותנו? כי ביצענו רצח עם

רגע אחרי שטרמפ כפה הפסקת אש, הישראלים היו בטוחים שחוזרים לעסקים כרגיל, בבידור, בספורט, בכול. הם מתאכזבים לשמוע שהעולם לא ממהר לשכוח

מאת: אורלי נוי 22.10.2025

עושה רושם שהסכם הפסקת האש שנכפה על נתניהו, ואשר צמרת הממשל האמריקאי היתה צריכה לעשות את דרכה לכאן כדי לשמרטף את קיומו, היווה עבור הציבור הישראלי אות לכך שהטירוף נגמר: החטופים חוזרים, המלחמה מסתיימת, אפשר להניח את הסיוט הזה מאחורינו ולחזור לשגרה – לפחות בכל הנוגע ליחסינו עם העולם. לא עוד מצורעים, דחויים ומנודים, נוכל לחדש ימינו כקדם ולהתקבל שוב בברכה באתרי התיירות, בליגות הספורט העולמיות, בכנסים האקדמיים, בבמות האמנות הבינלאומיות, ועוד.

על כן מה רבה ההפתעה כאשר מתגלה כי הפסקת האש איננה מטה קסמים שמחזיר את ישראל ואת הישראלים לחיק האנושות אחרי שנתיים של רצח עם, וכי החרם לא התפוגג רק מפני שכפו עלינו – לעת עתה, לפחות – להפסיק את ההשמדה השיטתית של תושבי עזה.

כך למשל, משתומם שי רינגל ב"[הארץ](#)" על כך ש"למרות הסכם הפסקת האש, חרם המוזיקאים על ישראל רק הולך ומתרחב". ענבל חייט [מדווחת](#) ב"ישראל היום" כי "למרות הפסקת האש: חאווייר ברדם קורא להמשיך להחרים את הקולנוע מישראל". שומו שמיים: מתברר שהפסקת האש לא הצליחה אפילו להחזיר לנו את זכותנו הטבעית והמולדת להשתתף [באירוניזון](#) מבלי שנהיה מאוימים בחרמות.

התמיהה, שלא לומר העלבון, על כך שהעולם לא ממהר לחבק אותנו בחזרה בעקבות הפסקת האש מצביעה על כך שבשנתיים האחרונות רוב רובו של הציבור הישראלי התנתק לא רק מספינת האם של האנושות, אלא גם מזו של המציאות עצמה. נכון שמאז הקמתה, מדינת ישראל קיבלה מהעולם היתר גורף להתעלל בפלסטינים במגוון אינסופי של דרכים, ולעתים נדירות בלבד נדרשה לרסן את אלימותה או לשלם עליה מחיר.

אבל את הטירוף הקטלני שאחז בישראל בשנתיים האחרונות אי אפשר לסכם כ"עוד סבב של אלימות" ולצפות שלאחריו העסקים יחזרו להתנהל כרגיל. עצם הציפייה הזו מעידה עד כמה הציבור בישראל חסר את הכלים הבסיסיים ביותר להבין את מציאות חיו, ואת המשמעות וההשלכות של בחירותיו. לכן הוא גם לא מסוגל לראות, לא כול שכן להבין, את הפער התהומי בין הדימוי העצמי שלו לבין האופן שבו רואים את ישראל ואת הישראלים כיום בעולם.

בעוד שהציבור הישראלי היה שקוע עד צוואר בנרטיב הקורבני והמשיך לחיות כול יום מחדש את 7 באוקטובר, העולם צפה בג'נוסייד חסר תקדים באכזריותו במאה הזו, בשידור חי. הוא ראה ילדים מתייסרים ומתים מרעב, ומסע חורבן שעולה בהרס הברברי שהשית אפילו על ההרס שגרמה פצצת האטום שהוטלה על הירושימה. הוא ראה את כול מה שהתקשורת הישראלית נמנעה מלהראות לציבור שמא לא ינעמו לו המראות, או חמור מכך – יעלו בו הרהורי כפירה ביחס לצדקת ההשמדה.

אבל בשנתיים האלה קרה עוד משהו: המיליונים שצפו במוראות עזה ויצאו לרחובות ברחבי העולם הבינו שמדינה וחברה לא הופכות לג'נוסידיות בעקבות אירוע בודד, נפשע ככל שיהיה. במובן מסוים, רצח העם בעזה הכריח את העולם להתייחס לשורשי הדה-הומניזציה העמוקה שאפשרה לעם אחד לטבוח כך בעם אחר, ולעמוד על טיבו של המשטר הרחבני הזה, שבנוי אינהרנטית על דיכוי אלים, נישול וקטל של העם הפלסטיני.

ההמונים שיצאו להפגין לא רק דרשו את סיום הג'נוסייד בעזה, אלא העלו לדיון סוגיות שהושתקו לאורך שנים על ידי שותפיה ותומכיה של ישראל בעולם, כמו משטר האפרטהייד שישראל ביססה בכול שטחי שליטתה בין הים לנהר, כמו הנכבה המתמשכת מאז 1948, כמו שקר "היהודית והדמוקרטית" שישראל הצליחה למכור לעולם כאמת מוחלטת ונחשף במלוא קלונו בשנתיים האלה, ועוד. הסוגיות האלה לא נעלמו עם הפסקת האש, ובצדק לא נעלמו.

אמנם נכון שמבחינת ממשלות וגופים רשמיים בעולם, סיומה של המלחמה מאפשר לחדש את הנורמליזציה של ישראל כאילו דבר לא קרה, כולל [עסקאות נשק](#) במיליארדי דולרים ו**חזרת** הירולוג לישראל, אבל ישראל רחוקה שנות אור מהמעמד שנהנתה ממנו לפני רצח העם בעזה, ובצדק; די לראות את [הדיווח](#) של פעילי תעאיוש על אירועי השבוע האחרון בלבד, ורק באזור מסאפר יטא, כדי להבין עד כמה האלימות הפכה למגדיר האינטימי ביותר של המדינה הלא נורמלית הזו. הציפייה שהעולם, שגילה סוף סוף את מצפונו, פשוט יתעלם מכל זה כי ישראל אולצה לחתום על הפסקת אש שגם אותה היא לא מקיימת, והיא עדיין דואגת לכך שעזה תמשיך לגסוס בייסורים, היא עזות מצח תמהונית כמעט.

הציבור בישראל עדיין לא רוצה ולא מסוגל לעכל זאת, אבל במשך השנתיים האחרונות ישראל ביצעה בעזה רצח עם מחריד, מפלצתי בממדיו. היא עשתה זאת בתמיכה גורפת של אזרחיה היהודים, והרבה פעמים מתוך חדווה מופגנת. אף הסכם להפסקת אש לא ימחה את הכתם הזה מעלינו. במקום להתקרבן על כך שממשיכים להחרים אותנו, מוטב שנפנים, באמת נפנים, מה עוללנו. משם יוכל להתחיל תהליך השיקום הארוך שממתין לנו, שרק בסופו אפשר יהיה לחזור לחיק האנושות.